

Sygn. akt V CSK 186/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z wniosku P. [...] S.A. w K.

przy uczestnictwie K. K.

o zasiedzenie służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 6 listopada 2012 r., sygn. akt VI Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Wnioskodawca uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania potrzebą rozstrzygnięcia zagadnień prawnych dotyczących charakteru tytułu prawnego wynikającego z decyzji wydanej na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości (Dz. U. 1974.10.64 ze zm.) i możliwości zasiedzenia służebności gruntowej przez podmiot, któremu taki tytuł przysługuje, a także potrzebą wykładni wymienionego przepisu i przepisów art. 292 k.c. w związku z art. 172 § 1 k.c., wywołujących rozbieżności w orzecznictwie.

Wniosek ten nie zasługuje na uwzględnienie.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest objęte podstawami kasacyjnymi, doniosłe z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy zagadnienie nierozwiązane dotąd w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może się przyczynić do rozwoju prawa, a wskazane przez wnioskodawcę kwestie nie mogą być uznane za zagadnienia tego rodzaju. Sąd Najwyższy już wypowiedział się w uchwale z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09, że decyzja wydana na podstawie art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości jest tytułem prawnym dla przedsiębiorcy przesyłowego do stałego korzystania z wymienionej w tej decyzji nieruchomości. Podobne stanowisko znajdowało też wyraz we wcześniejszych orzeczeniach Sądu Najwyższego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2007 r., II CSK 457/06). Funkcją zaś zasiedzenia, którego stwierdzenia domaga się wnioskodawca, jest eliminacja rozbieżności między stanem prawnym a stanem

rzeczywistym, dlatego zasiedzenie nie może być w odniesieniu do określonego prawa na rzecz osoby już uprawnionej do władania rzeczą w granicach odpowiadających treści tego prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2008 r., II CSK 314/08).

Tym samym nie ma potrzeby ponownej wykładni art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczania nieruchomości i łączonych z nim przez wnioskodawcę przepisów Kodeksu cywilnego na użytek sprawy, rozstrzygniętej w zaskarżonym wyroku z uwzględnieniem stanowiska wyrażonego w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 20 stycznia 2010 r., III CZP 116/09.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

aw

jw